DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
12. oktober 1995 *

I sag C-104/94,

angående en anmodning, som Tribunale civile e penale di Ravenna i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Cereol Italia Srl

mod

Azienda agricola Castello Sas,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1491/85 af 23. maj 1985 om fastsættelse af særlige foranstaltninger for sojabønner (EFT L 151, s. 15), af Rådets forordning (EØF) nr. 2194/85 af 25. juli 1985 om fastsættelse af almindelige regler vedrørende særlige foranstaltninger for sojabønner (EFT L 204, s. 1) og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89 af 8. august 1989 om gennemførelsesbestemmelser til de særlige foranstaltninger for sojabønner (EFT L 245, s. 8), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 150/90 af 19. januar 1990 (EFT L 18, s. 10),

* Processprog: italiensk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (refererende dommer), P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: C.O. Lenz
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Cereol Italia ved advokat Roberto Ridolfi, Ravenna

— Azienda agricola Castello ved advokat Fausto Capelli, Milano

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Eugenio de March, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alexandre Carnelutti, Paris,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at Azienda agricola Castello og Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. juni 1995,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 13. juli 1995,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 3. marts 1994, indgået til Domstolen den 29. marts 1994, har Tribunale civile e penale di Ravenna i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt syv præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1491/85 af 23. maj 1985 om fastsættelse af særlige foranstaltninger for sojabønner (EFT L 151, s. 15, herefter »forordning nr. 1491/85«), af Rådets forordning (EØF) nr. 2194/85 af 25. juli 1985 om fastsættelse af almindelige regler vedrørende særlige foranstaltninger for sojabønner (EFT L 204, s. 1, herefter »forordning nr. 2194/85«) og af Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89 af 8. august 1989 om gennemførelsesbestemmelser til de særlige foranstaltninger for sojabønner (EFT L 245, s. 8, herefter »forordning nr. 2537/89«), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 150/90 af 19. januar 1990 (EFT L 18, s. 10, herefter »forordning nr. 150/90«).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en retssag mellem en sojaforarbejdningsvirksomhed, Cereol Italia Srl (herefter »Cereol«), og Azienda agricola Castello Sas (herefter »Castello«), der dyrker sojabønner, om betaling af et beløb på 112 509 187 LIT. Beløbet svarer til en fællesskabsstøtte, som var blevet udbetalt til Cereol, og som Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (herefter »AIMA«) havde krævet tilbagebetalt.

3 Ved forordning nr. 1491/85 blev der indført en støtteordning for produktion af sojabønner i Fællesskabet. Ordningen er karakteriseret ved, at støtten udbetales til »den første opkøber«. Efter ordningen ydes en støtte svarende til forskellen mellem en af Fællesskabet fastsat målpris og verdensmarkedsprisen til enhver, som har indgået en kontrakt, en såkaldt »dyrkningskontrakt«, hvori det er aftalt, at producenten skal opnå en pris, der mindst svarer til den af Fællesskabet fastsatte minimumspris (artikel 2).

4 I artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2537/89 er det fastlagt, hvilke angivelser der skal være indeholdt i dyrkningskontrakten. I henhold til denne bestemmelse, der er vedtaget i medfør af artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 1491/85, skal kontrakten indeholde:

»...

e) en endelig angivelse i hektar og ar af det tilsåede areal

f) de nødvendige angivelser med henblik på identifikation af det pågældende areal

...

g) angivelse af det udbytte, producenten opnåede ved den foregående høst

...«

5 I samme artikels stk. 3, som affattet ved forordning nr. 150/90, tilføjes det:

»Efter kontraktens underskrivelse kan de arealer, der er angivet i overensstemmelse med stk. 2, litra e) og f), ikke anvendes af producenten til andet end sojadyrkning. medmindre der foreligger force majeure.

Enhver ændring i anvendelsen af de anførte arealer, der måtte indtræde efter kontraktens underskrivelse, men inden dens indgivelse til det kompetente organ, skal derfor omfattes af et tillæg til kontrakten med berigtigelse af arealerne og anførelse af grunden til ændringen.

Producenten skal desuden meddele en ændring i anvendelsen af alle eller en del af de anførte arealer, der måtte indtræde i tremånedersperioden forud for den dato, der er fastsat for begyndelsen af høsten af de sojabønner, der er omfattet af kontrakten, til det kompetente organ, kontrolorganet og den første opkøber, når denne ændring overstiger 10% af det angivne areal og udgør mere end 1 ha areal. Denne meddelelse skal foretages skriftligt inden otte arbejdsdage fra datoen for den indtrufne ændring.«

6 Artikel 29a, der blev indføjet i forordning nr. 2537/89 ved forordning nr. 150/90, bestemmer følgende:

»Hvis der ved en kontrol eller en undersøgelse opdages en uregelmæssighed, gælder følgende bestemmelser, uden at anvendelsen af eventuelle andre foranstaltninger indskrænkes.

1) En uregelmæssighed, der er en følge af, at producenten forsætligt har indgivet en urigtig erklæring eller gjort sig skyldig i en alvorlig forsømmelse ved indgåelsen af den i artikel 6 omhandlede kontrakt eller opfyldelsen heraf, navnlig med hensyn til nøjagtigheden af de i artikel 6, stk. 2, omhandlede angivelser og overholdelsen af samme artikels stk. 3, medfører, at kontrakten bliver ugyldig i

henseende til nærværende forordning, at retten til støtte fortabes for de sojabønner, som er produceret i henhold til denne kontrakt, samt at producenten udelukkes fra at kunne drage fordel af nærværende forordnings bestemmelser for det efterfølgende produktionsår.

...

4) De sanktioner, der omhandles i nærværende forordning ... fastsættes under hensyn til misligholdelsens art og alvor, og i det omfang, det er nødvendigt for, at den pågældende mekanisme kan fungere tilfredsstillende.«

7 Den 27. maj 1991 indgik Cereol og Castello en dyrkningskontrakt for produktionsåret 1991/1992. I henhold til kontrakten skulle 93 hektar og 22 ar tilsås med sojabønner.

8 Den 7. oktober 1991 gennemførte Ispettorato all'agricoltura di Treviso et kontrolbesøg og konstaterede, at det dyrkede areal kun udgjorde 77 hektar.

9 AIMA fandt, at denne reduktion af den tilsåede areal, for så vidt som der ikke var givet meddelelse om den, udgjorde en overtrædelse af artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2537/89, som ændret. Under henvisning til samme forordnings artikel 29a annullerede AIMA derfor dyrkningskontrakten og erklærede retten til støtte fortabt for de sojabønner, som var produceret i henhold til kontrakten. Desuden udelukkede AIMA Castello fra at kunne drage fordel af støtten for det efterfølgende produktionsår. AIMA pålagde som følge heraf Cereol at tilbagebetale den udbetalte støtte.

10 Cereol gjorde herefter regres mod Castello og anlagde ved Tribunale civile e penale di Ravenna sag med påstand om, at Castello tilpligtedes at betale et beløb til Cereol svarende til det støttebeløb, som Cereol skulle tilbagebetale.

11 For den nationale ret gjorde Castello gældende, at den sanktion, som Cereol var blevet pålagt, var retsstridig. Selskabet anførte til støtte herfor, at artikel 29a i forordning nr. 2537/89 med senere ændringer er ugyldig, og at bestemmelsen under alle omstændigheder ikke kunne finde anvendelse i sagen, da selskabet — i modsætning til, hvad AIMA havde hævdet — ikke havde overtrådt nogen fællesskabsregel.

12 Den nationale ret fandt det herefter tvivlsomt, om de relevante fællesskabsregler var gyldige, og hvilken rækkevidde de skulle antages at have, og den forelagde derfor følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Har formålet med Rådets forordning (EØF) nr. 1491/85 og nr. 2194/85 (navnlig når henses til ottende betragtning, artikel 2 og artikel 5, stk. 1, i sidstnævnte forordning) for perioden indtil udgangen af produktionsåret 1992/1993 (dvs. før udstedelsen af Rådets forordning nr. 3766/91 og nr. 1765/92) været at udbetale støtte til produktion af soja, som udelukkende har fundet sted på Fællesskabets område, således at støtten skulle beregnes i forhold til den faktisk producerede mængde, hvorved den hovedforpligtelse, som påhvilede den producent, som havde interesse i støtten, bestod i dyrkning af soja på en af medlemsstaternes område?

2) Er forpligtelsen til at give meddelelse i henhold til artikel 6, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89 et af de midler, der skal gøre det muligt at fastslå, at produktet har sin oprindelse i Fællesskabet, og må den som sådan i lyset af tidligere fællesskabsretlige afgørelser betragtes som en sekundær forpligtelse i forhold til den i spørgsmål 1) omhandlede hovedforpligtelse?

3) Såfremt de to første spørgsmål besvares bekræftende, har Kommissionen da ved at vedtage artikel 29a i forordning (EØF) nr. 2537/89, som indsat i forordningen ved forordning (EØF) nr. 150/90 (med de alvorlige sanktioner, der er knyttet til producentens forsømmelighed på tidspunktet for kontraktens opfyldelse, navnlig med hensyn til overholdelsen af artikel 6, stk. 3), overskredet grænserne for de beføjelser, Rådet har delegeret til den ved artikel 2,

stk. 8, i forordning (EØF) nr. 1491/85, ved at anvende en sanktion, der består i fortabelse af den ret til støtte, som opstår ved opfyldelse af hovedforpligtelsen, når en af de sekundære forpligtelser ikke opfyldes, og ved på denne måde at gøre sig skyldig i magtfordrejning?

4) Såfremt spørgsmål 3) besvares benægtende, er artikel 29a i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89, som indsat i forordningen ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 150/90, da i strid med proportionalitetsprincippet, således som det fortolkes af Domstolen, idet den for ethvert tilfælde af alvorlig forsømmelse fra producentens side ved opfyldelsen af kontrakten (navnlig for så vidt angår overholdelsen af artikel 6, stk. 3) fastsætter den sanktion, at kontrakten bliver ugyldig, at retten til støtte fortabes for de sojabønner, som er produceret i henhold til kontrakten, samt at producenten udelukkes fra at kunne drage fordel af støtten for hele det efterfølgende produktionsår?

5) Såfremt spørgsmål 4) besvares benægtende, skal der da ved 'ændring i anvendelsen af de [i kontrakten] anførte arealer', jf. artikel 6, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89, kun forstås det tilfælde, at en del af dette areal anvendes til en anden landbrugsproduktion end den i kontrakten angivne?

6) Såfremt spørgsmål 5) besvares benægtende, består forpligtelsen i henhold til artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89 til at give meddelelse om en ændring i anvendelsen af en del af de anførte arealer, der måtte indtræde i tremånedersperioden forud for den dato, der er

fastsat for begyndelsen af høsten, da også, når ændringerne er foretaget inden tremånedersperioden forud for den dato, hvor høsten af de i kontrakten omhandlede sojabønner faktisk begyndte?

7) Såfremt spørgsmål 5) besvares benægtende, består forpligtelsen i henhold til artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89 til at give meddelelse om en ændring i anvendelsen, der overstiger 10% af det i kontrakten angivne areal, da også, når der er sket flere ændringer, hvoraf ingen i sig selv overstiger 10%, men som set under ét overstiger denne procentdel?«

De fire første spørgsmål

13 De fire første spørgsmål fra den forelæggende ret angår gyldigheden af artikel 29a i forordning nr. 2537/89, som ændret, og disse spørgsmål kan behandles under ét.

14 Den nationale ret har rejst spørgsmål om, hvorvidt Kommissionen uden at overskride grænserne for de beføjelser, som er delegeret til den ved artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 1491/85, og uden at tilsidesætte proportionalitetsprincippet, har kunnet bestemme, at uregelmæssigheder, som er en følge af en alvorlig forsømmelse fra producentens side med hensyn til den i artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2537/89 omhandlede forpligtelse til at give de kompetente nationale organer meddelelse om indtrådte ændringer i det tilsåede areal, som sanktion kan medføre, at dyrkningskontrakten bliver ugyldig, og at producenten udelukkes fra at kunne drage fordel af støtten for det igangværende og for det efterfølgende produktionsår, således som det er bestemt i forordningens artikel 29a, nr. 1.

15 Castello har anført, at den sidstnævnte bestemmelse ikke er gyldig. Selskabet har gjort gældende, at en så alvorlig sanktion som fortabelse af retten til støtte kunne anvendes som sanktion i forbindelse med forpligtelsen til at producere sojabønner på Fællesskabets område, hvilket er hovedforpligtelsen efter den i 1985 indførte støtteordning, men ikke i forbindelse med forpligtelsen til at give meddelelse om indtrådte ændringer af en vis størrelse i anvendelsen af de tilsåede arealer, da denne blot er en sekundær forpligtelse efter støtteordningen.

16 Kommissionen har heroverfor anført, at den pågældende bestemmelse er gyldig. Den har gjort gældende, at forpligtelsen til at give meddelelse om ændringer i de tilsåede arealer er af væsentlig betydning for, at de kompetente offentlige myndigheder kan sikre sig, at der kun ydes støtte for bønner, som reelt er dyrket på Fællesskabets område. En tilsidesættelse af denne forpligtelse kan som sanktion medføre fortabelse af retten til støtte for det igangværende og for det efterfølgende produktionsår, uden at der derved sker en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, og uden at grænserne for de beføjelser, som Rådet har delegeret til Kommissionen, derved overskrides.

17 Det fremgår af, at de oplysninger, som Kommissionen har givet Domstolen, og som er ubestridte, at de i Fællesskabet høstede sojabønner kun udgør en ringe andel af de bønner, som forarbejdes i Fællesskabet. Efter en ordning som den, Rådet indførte i 1985, hvor støtten ydes til forarbejdningsvirksomhederne i forhold til de i Fællesskabet producerede og forarbejdede mængder sojabønner, er det et ufravigeligt krav, at oprindelsen af bønnerne kan kontrolleres, så man kan sikre sig, at støtten udelukkende ydes for bønner, som er høstet i Fællesskabet, idet det kun er produktionen af disse bønner, der søges fremmet.

18 De angivelser om de tilsåede arealer, som skal fremgå af dyrkningskontrakterne, indgår netop som et led i det kontrol- og bevissystem, som er indført, for at man kan efterprøve bønnernes oprindelse.

19 Det er nødvendigt, at disse angivelser er pålidelige, for at ordningen kan fungere tilfredsstillende. I mangel af pålidelige angivelser om de tilsåede arealer ville det, under hensyn til de i dyrkningskontrakten angivne udbytter, være vanskeligt at kontrollere, at de mængder bønner, som er blevet anmeldt af den første opkøber, og som danner grundlag for beregningen af støttebeløbet, reelt er høstet på Fællesskabets område, og ikke er bønner importeret fra tredjelande. Som Kommissionen har påpeget, ville det — såfremt der ikke forelå sådanne angivelser — navnlig ikke være muligt at sammenholde disse angivelser med andre oplysninger, som producenterne og de første opkøbere i øvrigt skal give til de kompetente nationale myndigheder, herunder i form af lagerregnskaber og finansbogholderi.

20 Imidlertid kan det ikke garanteres, at angivelserne vedrørende de tilsåede arealer er pålidelige, medmindre de kompetente nationale myndigheder bliver underrettet af producenterne om ændringer i anvendelsen af de i dyrkningskontrakten angivne arealer, der i henhold til artikel 6, stk. 3, første afsnit, i forordning nr. 2537/89, som ændret, ikke kan anvendes til andet end sojadyrkning, medmindre der foreligger force majeure.

21 Det er af hensyn hertil, at det i samme forordnings artikel 6, stk. 3, andet afsnit, bestemmes, at producenterne i form af et tillæg til kontrakten skal give oplysning om enhver ændring i de tilsåede arealer, som indtræder inden kontraktens indgivelse til det kompetente nationale organ, og at det i artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, bestemmes, at der skal gives meddelelse om ændringer, der overstiger en vis størrelse, til samme organ, hvis de indtræder efter indgivelsen af kontrakten.

22 Den forpligtelse, som ved artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2537/89 er pålagt producenterne til at anmelde ændringer til det kompetente organ, er således væsentlig for, at støtteordningen kan fungere tilfredsstillende, og forpligtelsen er af fundamental betydning for ordningen.

23 Imidlertid giver artikel 29a, nr. 1, første afsnit, i forordning nr. 2537/89, som ændret, kun hjemmel for sanktioner i forbindelse med manglende opfyldelse af denne forpligtelse, når producenten har handlet forsætligt eller har gjort sig skyldig i en alvorlig forsømmelse. Når henses til ordlyden af samme artikels nr. 4, må denne bestemmelse forstås således, at den giver de kompetente nationale myndigheder adgang til at pålægge en eller flere af de i bestemmelsen omtalte sanktioner i forhold til, hvor grov en misligholdelse, producenten lægges til last; dette er ligeledes blevet fremført af Kommissionen og er ikke blevet bestridt af Castello under den mundtlige forhandling.

24 Ifølge Domstolens faste praksis kan forpligtelser, hvis overholdelse er af fundamental betydning for en fællesskabsordnings rette funktion pålægges en sanktion i form af fortabelse af en rettighed, som er indført i kraft af fællesskabsreglerne, f. eks. retten til støtte (jf. dom af 20.2.1979, sag 122/78, Buitoni, Sml. s. 677, og af 27.11.1986, sag 21/85, Maas, Sml. s. 3537).

25 Ved at foreskrive sanktioner, der kan omfatte fortabelse af retten til støtte for det igangværende og det efterfølgende produktionsår for tilfælde, hvor producenten af sojabønner forsætligt eller ved en alvorlig forsømmelse har tilsidesat en forpligtelse af så stor betydning for, at støtteordningen kan fungere tilfredsstillende, som forpligtelsen til at give meddelelse om ændringer i de tilsåede arealer, har Kommissionen hverken tilsidesat proportionalitetsprincippet eller overskredet grænserne for den kompetence til at udstede gennemførelsesbestemmelser, som er tillagt den ved artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 1491/85, og som omfatter en beføjelse til at fastsatte passende sanktioner (jf. dom af 2.5.1990, sag C-357/88, Hopermann, Sml. I, s. 1669, præmis 7).

26 Det tilkommer den nationale ret at bedømme, om en undladelse, som en producent har gjort sig skyldig i, skyldes forsæt eller en alvorlig forsømmelse fra producentens side, og om den valgte sanktion i overensstemmelse med artikel 29a, nr. 4, i forordning nr. 2537/89, som ændret, står i rimeligt forhold til den konstaterede overtrædelse under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre, at den pågældende støtteordning fungerer tilfredsstillende.

27 Under disse omstændigheder bør svaret til den forelæggende ret være, at gennemgangen af de fire første præjudicielle spørgsmål intet har frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 29a i forordning nr. 2537/89, som ændret ved forordning nr. 150/90.

De tre sidste spørgsmål

28 De tre sidste spørgsmål fra den forelæggende ret angår fortolkningen af artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2537/89. Den nationale ret ønsker oplyst, om den i denne bestemmelse omhandlede forpligtelse til at give meddelelse finder anvendelse på en reduktion af de tilsåede arealer som den, der er gennemført af Castello.

29 For det første finder den nationale ret det tvivlsomt, om de i artikel 6, stk. 3, omhandlede »ændringer« omfatter reduktioner af de dyrkede arealer, som gennemføres af en producent på grund af store regnmængder i løbet af et produktionsår. Dernæst ønsker retten oplyst, om producenterne har pligt til at give meddelelse til den kompetente nationale myndighed om ændringer, der indtræder mere end tre måneder forud for den dato, der er fastsat for høsten, men efter kontraktens underskrivelse. Endelig finder retten det tvivlsomt, om disse producenter har pligt til at give meddelelse om ændringer, som hver for sig ikke overstiger 10% af det areal, som oprindeligt blev angivet i dyrkningskontrakten, men som sammenlagt overstiger denne tærskel.

30 Som nævnt ovenfor skal de nationale myndigheder af hensyn til støtteordningens tilfredsstillende funktion råde over pålidelige oplysninger om de dyrkede arealer, der, bortset fra tilfælde af force majeure, kun må anvendes til sojadyrkning, og de skal derfor i princippet have underretning om enhver ændring, som måtte indtræde i anvendelsen af disse arealer, uafhængigt af ændringens art eller baggrund.

31 I betragtning af dette formål bør udtrykket »ændring i anvendelsen af de anførte arealer« i artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2537/89, forstås vidt, således at det omfatter alle ændringer i de arealer, der er angivet at skulle tilsås. Udtrykket omfatter specielt også reduktioner i de dyrkede arealer, der gennemføres som følge af naturforhold som større regnmængder.

32 Selv om dette punkt ikke udtrykkeligt er blevet rejst af den forelæggende ret, bør det — i betragtning af, hvad Castello har anført — præciseres, at når det i artikel 6, stk. 3, første afsnit, bestemmes, at de i dyrkningskontrakten angivne arealer ikke må anvendes til andet end sojadyrkning, »medmindre der foreligger force majeure«, er hensigten hermed blot, i undtagelsestilfælde, at frigøre producenten fra forpligtelsen til ikke at anvende de pågældende arealer til andet end produktion af sojabønner. Derimod fritager bestemmelsen ikke producenten fra forpligtelsen i henhold til andet og tredje afsnit i samme stykke til at give meddelelse til de kompetente myndigheder om denne ændring i anvendelsen af arealet.

33 I betragtning af, at formålet med artikel 6 i forordning nr. 2537/89 er at lette kontrollen og at forebygge svig, skal der gives meddelelse om enhver ændring, som indtræder efter kontraktens underskrivelse, men før høstens påbegyndelse, til den kompetente offentlige myndighed enten i form af et tillæg til dyrkningskontrakten, som foreskrevet i artikel 6, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 2537/89, eller — i tilfælde, hvor ændringen overstiger de tærskler, der er fastsat i samme artikels tredje afsnit — i form af en meddelelse fra producenten til det kompetente organ, til kontrolorganet og til den første opkøber, således som det er foreskrevet i sidstnævnte bestemmelse.

34 Den omstændighed, at der i sidstnævnte bestemmelse omtales de ændringer, der måtte indtræde »i tremånedersperioden forud for den dato, der er fastsat for begyndelsen af høsten af ... sojabønner[ne]«, kan ikke ophæve forpligtelsen til at give meddelelse om ændringer, som indtræder efter indgivelsen af kontrakten, men mere end tre måneder før høstens påbegyndelse. Hvis dette var tilfældet, og hvis

det antages, at dyrkningskontrakterne kan indgives mere end tre måneder før høstens påbegyndelse, kunne producenterne foretage ændringer i de dyrkede arealer, uden at de kompetente organer skulle informeres derom. Dette ville øge risikoen for svig, hvilket reglerne om underretningspligten netop har til formål at forhindre.

35 Ønsket om at råde over pålidelige oplysninger om de tilsåede arealer giver også grundlag for, at ændringer, der hver for sig eller sammenlagt angår over 10% af det areal, der er angivet i dyrkningskontrakten, samt i givet fald i tillæg hertil, og som berører mere end én hektar areal, skal meddeles til det kompetente organ. Navnlig kan ordene »når [en] ændring overstiger [disse tærskler]« i artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, i forordning nr. 2537/89, ikke fortolkes således, at de kun skulle omfatte ændringer, der hver for sig overstiger begge tærskler, uden at risikoen for svig dermed forøges.

36 Herefter bør svaret på den forelæggende rets sidste tre spørgsmål være, at artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 2537/89 skal fortolkes således, at en producent af soja er forpligtet til at give meddelelse til det kompetente organ om enhver ændring i de i dyrkningskontrakten angivne arealer, herunder om enhver reduktion af arealerne, også selv om denne måtte stå i forbindelse med naturforhold som større regnmængder, når ændringen indtræder før indgivelsen af kontrakten, samt om alle ændringer, som indtræder efter indgivelsen af dyrkningskontrakten, og som hver for sig eller sammenlagt overstiger 10% af det i dyrkningskontrakten angivne areal og udgør mere end én hektar areal.

Sagens omkostninger

37 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Tribunale civile e penale di Ravenna ved kendelse af 3. marts 1994, for ret:

1) Genemgangen af de fire første præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 29a i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2537/89 af 8. august 1989 om gennemførelsesbestemmelser til de særlige foranstaltninger for sojabønner, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 150/90 af 19. januar 1990.

2) Artikel 6, stk. 3, i samme forordning skal fortolkes således, at en producent af soja er forpligtet til at give meddelelse til det kompetente organ om enhver ændring i de i dyrkningskontrakten angivne arealer, herunder om enhver reduktion af arealerne, også selv om denne måtte stå i forbindelse med naturforhold som større regnmængder, når ændringen indtræder før indgivelsen af kontrakten, samt om alle ændringer, som indtræder efter indgivelsen af dyrkningskontrakten, og som hver for sig eller sammenlagt overstiger 10% af det i dyrkningskontrakten angivne areal og udgør mere end én hektar areal.

Edward Moitinho de Almeida

Gulmann Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. oktober 1995.

R. Grass

Justitssekretær

D.A.O. Edward

Formand for Femte Afdeling